

Бескрајни лавиринти
со камени фигури
на трагачите по љубов.
Заглавени во безизлез
талкачи низ ходниците
скаменети од чекање.
Со подадени раце во грч
и копнеење до болка
прегрнуваат празнина.
Клекнати на коленици
со недоречени молби
за љубовни трошки.
Со бигорливи солзи
капнати а неизлеани
по избраздените образи.
Јас и ти се' уште живи
а меѓу нас сидови
од прекор и предрасуди.
Еден на друг судени
талкаме и се бараме
пред да се скамениме.
До последниот здив
со ветување да се чекаме
пред да се премолчине.
Со незгаснати страсти
на крајот од лавиринтот
постоиме во незаборавот.
Не има во немирот
на откорнатите воздишки
таму под липовите сенки.

Р. Христовска